

**IN ALTRE
PAROLE**

CONCORSO DI TRADUZIONE

XIV EDIZIONE - 2024

LINGUA SLOVENA

PROVA DI TRADUZIONE

Kako je prelepa Jin-ju opustila popolnost

Nekoč, ne tako dolgo nazaj, je ljubka Sin-ju želela vsem ugajati.

Njena mama, prelepa Jin-ju, pa je hotela biti v vsem popolna.

Ljubka Sin-ju je imela mlečno belo polt in kot noč črne lase. Spuščeni bi ji segali do srede hrbta, a jih je vedno nosila spletene v kiti, polžasto zviti nad ušesi. Najraje je nosila dolge bele obleke, ki so spominjale na spalno srajco. Res je bila pogosto videti, kot bi jo nosila luna. In to sredi belega dne! Po spiralastih vijugah kite je zlezla vase in se v mislih igrala s sosedovo mačko.

Njena mama, prelepa Jin-ju, je rada govorila, da sta si s hčerko zelo podobni. Tudi ona je imela mlečno belo polt, ki je le tu in tam napokala v gubico, in kot noč črne lase, ki jih je krasilo le nekaj srebrnih nitk. Spuščeni bi ji segali do pasu, a jih je vedno nosila spete v elegantno figo. Rada je imela lepe stvari, posebej majhne porcelanaste mucke, ki jih je skrbno razvrščala v svoji vedno urejeni hiši.

Nekega mrzlega, a sončnega jesenskega jutra je ljubka Sin-ju sedela za kuhinjsko mizo in kot vsako soboto barvala pobarvanke, ki jih je prejšnjega večera zanjo pripravila mama. Zelo se je trudila, da bi bila prelepa Jin-ju ponosna nanjo. Potem ji je pogled kot golobica poletel skozi okno, dokler ga ni prestregla mačka.

»Muca, maca, črna taca!« je ljubka Sin-ju zaklicala skozi priprto okno.

»Mijaaaav!« jo je pozdravila mucka in se ji začela sprva počasi, nato pa skokoma približevati.

Ljubko Sin-ju je preplavilo vznemirjenje. Zdelo se ji je, da se ji je za popkom prižgala ognjena krogla. A sonce v trebuhu je zašlo, ko se je mačka prismukala v hišo in pometla s police večino maminih figuric.

»Kaj se dogaja?!« je strogo vprašala prelepa Jin-ju, ki jo je iz postelje priklical žvenket porcelana.

Ko je zagledala razdejanje na tleh, ji je v obraz hušknila kri. Pobrala je črepinje in jih jezno zagnala v smeti. Nato je zagrabila še pobarvanke in jih raztrgala na drobne koščke. V koš so letele tudi skrbno ošiljene barvice, dišeče svečke in po velikosti razvrščene školjke iznad kamina.

Ljubka Sin-ju, ki še nikoli ni videla mame takšne, je otrpnila. Sprva se je počutila krivo, ker je spustila mačko v hišo. A kmalu je začutila, da ni ona zanetila viharja, ki je divjal v mami. Usedla se je na tla in opazovala njeno besnenje, kot bi šlo za naravni pojav, močan naliv ali snežni metež, na katerega ni imela vpliva. Nena doma se je prelepi Jin-ju razvezal kimono in črn trak,

ki ji je prej kot kača ovijal život, je prosto lebdel za njenim hrbtom. Ljubka Sin-ju je osuplo spoznala, da gre za mačji rep.

»Mami, ti imaš rep!« je vzkliknila. »Ali si mačka?«

»Ja,« ji je zasoplo odgovorila prelepa Jin-ju in divje prhnila, da bi si s čela odstranila lase, ki so ji pobegnili iz fige.

Zatem se je ulegla na mehko preprogo ter roki in nogi iztegnila daleč od sebe, kot bi plavala mrtvaka. Ko se je njeno dihanje umirilo, je izpod omare potegnila kovček, ki je tam sameval dolgo vrsto let. Na tla je zložila vodene barvice in tempere, čopiče in najfinejši papir. Eno polo je položila predse, drugo pred ljubko Sin-ju. Obliznila si je kazalec in z njim podrgnila po rdeči barvi ter ga naga-jivo odtisnila hčerki med obrvi. Sebi pa je pritisnila moder pečat.

»Ustvarjajva!« je igrivo povabila hčerko in hlastno potegnila s čopičem.

Ljubka Sin-ju je imela občutek, da sta se ji kiti razpletli in se kot tipalki razlezli

do robov sobe in še dlje, na vrt, kjer sta se kot korenini zarili v zemljo, vse do njenega ognjenega srca. Njeni mami, prelepi Jin-ju, pa se je zdelo, da so se ji lasje razlili do obale in poniknili, kot lovke hobotnice, globoko v ocean.

Medtem ko sta slikali vsaka svojo sliko, je prelepa Jin-ju ljubeče pogledovala k ljubki Sin-ju, ki ji je bila na las podobna. Deklica pa ji je vrnila pogled. A ne zato, da bi v maminih očeh poiskala pohvalo, ampak iz radovednosti, kdo je v resnici ženska, ki ji sedi nasproti. Sočasno sta začutili, da sta ločeni, a obenem povezani bolj kot kadarkoli prej.

Ko Jin-ju preplavi jeza, se njeni hčerki
Sin-ju zdi, kot bi se znašla sredi nevihte.

**Kako se počutiš, kadar si priča izbruhu jeze
drugih ljudi? Kako pa občutiš lastno jezo?**

**Meniš, da včasih z njeno pomočjo
naredimo prostor za spremembe?**

Kako je nesrečni Hamular premaknil goro v sebi

Nekoč, ne tako dolgo nazaj, je previdni Artsur pazil na vsak svoj korak.

Njegov ata, nesrečni Hamular, se ni premaknil iz postelje.

Previdni Artsur je po hiši hodil neslišno, kot bi lebdel tik nad tlemi, da ne bi vznemirjal ata, čigar soba se mu je zdela kot votlina spečega zmajja. V njej je vladala gluha tišina, ki je mezela pod večno zaprtimi vrati. Previdni Artsur je znal brati obraze, kot bi bili zemljevid. Njegov lastni pa je bil podoben zasneženi planjavi. Že dolgo ni več jokal, kaj šele, da bi se smejal. Pripovedovale so le njegove blage, kot nebo modre oči.

Njegov ata, nesrečni Hamular, je dneve in noči, poletje in zimo preživel v svoji postelji. Zavit je bil v star plašč in pokrit s skladovnico odej, izpod katere so kukali le rogovi. Ta gmota je običajno komaj zaznavno valovala, tu in tam pajo je stresel silen jok. Obraz nesrečnega Hamularja je prekrivala gosta brada, da je spominjal na neprehoden gozd. Iz ust, ki so ponikala v tej goščavi, so nekdaj vrele pravljice. Zdaj so že dolgo molčala. Tako kot njegove oči, zelene kot zmaj.

Nekega hladnega zimskega večera je previdni Artsur skupaj z mamo in sestrama dvojčicama krasil božično drevesce. Bele in zlate bunkice so obešali kar na sloko smreko, ki je rastle blizu hiše. Odkar ata, nesrečni Hamular, ni več hodil v gozd – kaj v gozd, še do hišnega praga ne –, ni bilo nikogar, ki bi posekal drevesce. Kakšno manjšo smrečico bi lahko prinesla tudi mama ali otroci, a se jim je zdelo, da bi s tem prizadeli ata. Tudi praznovanja rojstnih dni, petje, plesanje, smejanje, žvižganje, celo glasno pogovarjanje so se jim je zdeli kot izdaja. Kot bi bila atova žalost kristalna kroglja, s katero morajo ravnati nadvse pazljivo.

»Artsur, poglej to!« sta v en glas pridušeno zacvilili sestrici in pokazali vsaka s svojim prstom v isto smer.

»O, šmenta!« se je tiho razveselil njun starejši brat, ko je zagledal drobne stopinje v snegu. »Falinka je!«

»A res?!« je zastal dih deklicama, ki sta si bili podobni kot snežinka snežinki. »Si prepričan? Še nihče od najinih prijateljev je ni videl.«

»Tudi jaz je še nisem, pa sem starejša kot vi vsi trije skupaj,« je dejala mama in si pridržala šal, da bi bolje videla odtise malih nožic. »Pravijo, da se prikaže le najiskrenejšim in najpogumnejšim med nami.«

»Ata jo je enkrat videl, ko je bil še majhen,« je rekel previdni Artsur, a se mu je beseda ata čudno zataknila v grlu. Je možak, ki leži zabubljen v svoji postelji, res njihov ata, ki jih je nekdam nosil s seboj v gozd – z eno roko njega, z drugo pa sestrici – in si zraven veselo prepeval?

»Ja, res je!« sta pohiteli še dvojčici. »Tudi nama je pripovedoval, da sledi tačk spominjajo na vejico smreke.«

Nenadoma se je belo pokadilo, kot bi nekdo nalahno razpihal sneg, nato pa je vrtinec švistnil mimo njih v hišo. Otroci so od vznemirjenja zavriskali, kot bi se jim kolcalo od belega prahu. Nič več po prstih, ampak topotaje jih je odneslo v hišo, kjer so za seboj puščali drobne lužice. Belemu vrtincu so sledili sem ter tja, dokler se jim ni izmuznil pod atovimi vrati. Kmalu se je skozi režo ulila bela svetloba, nato je sledil globok vzdih, kot bi se lomil led. Zaslišali so se težki, okorni koraki, ki so se jim počasi bližali. Dvojčici sta brž stekli na prosto k mami, previdni Artsur pa je obstal kot vkopan.

Na vratih zatemnjene sobe se je pojavil nesrečni Hamular, velik kot gora, prostran in temačen kot gozd. Ob njegovih nogah je čepela puhasta kepica, ki je žarela kot kresnica v poletni noči. Previdni Artsur je stal nasproti svojega ata, ki je z dlanmi krčevito stiskal nešteto koncev odej, v katere je bil ogrnjen. Falinka se je nenadoma pognala kvišku in

nesrečni Hamular jo je nagonsko ujel v dlani ter si jo prižl k prsim. Ob tem mu je težka gmota odej zdrsnila z ramen in razkrila shujšano telo, ki je bilo neskladno z njegovimi še vedno mogočnimi rogovi.

Previdnemu Artsurju se je zdelo, da je ata odvrigel oklep in je povsem ranljiv – kot ribe, ki sta jih nekđaj skupaj lovila in so se jima zvjale v rokah, dokler jih nista vrnila pod ledeni pokrov. Nesrečni Hamular

si je falinko nežno podrgnil ob kosmata lica in se tiho zasmejal, ker ga je požgečkala. Njegovemu sinu se je zdelo, kot bi mu ta droban zvok odvalil težko skalo z duše. Stekel je k atu in zakopal glavo v njegov mršavi trebuh.

»Pridi, povedal ti bom pravljico o okannelem zmaju in pogumnem vitezu,« mu je dejal ata in ga pogladil po laseh.

Artsur nemočno opazuje, kako očeta
Hamularja uklešči brezup, ki je kot žled, ki
zlomi še tako mogočno drevo.

**Se te žalost kdaj močno oklene brez
pravega razloga?**

**Imaš prijatelje, s katerimi lahko deliš
tako žalost kot veselje?**

